

“Ik weet dat bekendheid bij de job hoort, maar ik heb me daar nooit goed bij gevoeld”

Radio 1-presentatrice Sofie Lemaire (41) komt uit haar comfortzone en staat bijgevolg op een scharnierpunt in haar leven: ze trekt naar de podia met een theatervoorstelling. “Het voelt alsof ik een langgekoesterde droom aan het waarmaken ben”, vertelt ze. “Ik ben elke dag gelukkig dat ik dit mag doen.”

Sofie verzint het niet is de titel van de voorstelling waarin *Sofie Lemaire* verhalen vertelt over bijzondere figuren uit de geschiedenis. *Petites histoires* over rare sujetten, obscure individuen en soms ronduit gestoorde snuiters die de geschiedenis op hun eigen manier hebben gekleurd. “Al jaren verzamel ik al die minder bekende verhalen, zonder enige bedoeling”, vertelt *Sofie*, die met haar voorstelling naar Maasmechelen, Pelt, Genk en Bilzen komt. “Blijkbaar zat er tóch een bedoeling achter, want nu breng ik die verhalen naar *het* podium. Met als doel: de pret van de geschiedenis aantonen.”

Hoe weet je dat die verhalen accuraat zijn?

“Door research. Ik check álles. In de mate van *het* mogelijke uiteraard, want ik kan *niet* eventjes naar de diepe middeleeuwen reizen om te verifiëren of mijn verhaal tot in de kleinste details klopt. Als ik alleen maar bronnen heb die sterk gekleurd zijn, zal ik dat erbij vermelden.”

Het hangt vaak van de bron af hoe *het* verhaal wordt verteld. Als Arnout Hauben in 'Interview met de geschiedenis' mensen uit de Borinage interviewt over de passage van Vincent van Gogh, zeggen ze dat de schilder er zeer geliefd was. Andere bronnen zeggen: 'Ze moesten hem daar *niet*.'

“Er zijn nu eenmaal enorm veel dingen die nooit meer te achterhalen zijn. Maar je kan wel zeggen: dit is hoe *het* doorgaans verteld wordt en *het* is een goed verhaal. Zo vertel ik in mijn voorstelling over Willem De Veroveraar, wiens lijk volgens de kroniekschrijvers dagen is blijven liggen, waardoor *het* gigantisch opgeblazen was en

uitgerekend op de begrafenis tot ontploffing kwam. Weten we of *het* zo gegaan is? Nee. Maar *het* is wel een goed verhaal, al was *het* maar om te illustreren wat daar allemaal over geschreven is.”

Gek dat dit jouw debuut is. Je hebt Drama gestudeerd aan de Studio Teirlinck, dat verraadde toch enige podiumambitie.

“Wel, toen ik een studierichting moest kiezen, waren er duizend interesses. En toen ik de brochure van Teirlinck zag, dacht ik: ik wil ál die vakken volgen. Omdat ik niets liever doe dan verhalen overbrengen, op welke manier dan ook. Via mijn stage ben ik dan vervolgens in de media beland. Ook heel tof, maar dit is toch iets anders. *Het* voelt alsof ik na jaren mijn jeugdliefde nog eens tegen *het* lijf loop: 'Hey, wij hadden *het* vroeger toch goed samen. (*lacht*)'”

Het lijkt op Hanne Decoutere die weer gaat dansen.

“Zo iets ja. *Het* voelt alsof ik een langgekoesterde droom aan *het* waarmaken ben. Ik ben elke dag gelukkig dat ik dit mag doen. Nu, de combinatie van de voorstellingen, mijn werk en mijn gezin is wel bijzonder zwaar. Ik presenteer een ochtendprogramma op de radio en dan moet ik me 's avonds nog eens opladen voor de voorstelling. Heftig, maar dat weegt *niet* op tegen *het* plezier dat ik eraan beleef. Dit is wat ik wil. Niemand is me dit komen vragen of heeft me de opdracht gegeven, maar *het* is iets dat echt uit mezelf komt.”

Dat klinkt alsof je voor *het* eerst sinds lang een nieuw pad bewandelt.

“Zo voelt *het*. Maar laten we eerst afwachten of *het* een succes wordt. Pas dan zal ik weten of ik dat pad kan blijven bewandelen.”

Moeten ze jou thuis nu vaak missen?

“*Het* is echt wel hectisch thuis, ja. Ludovic, mijn lief, zit midden in de voorbereidingen van *Live live live*, de nieuwe muziekshow die er zit aan te komen op VRT 1. Hij is de showrunner van *het* programma en heeft *het* dus ook mee bedacht. Daarnaast is hij ook verantwoordelijk voor de *look & feel*. Wij hebben thuis dus een zeer ingewikkelde agendaplanning momenteel en dat nog tot Kerstmis.”

Ludovic is de man die de vormgeving van de shows van Novastar, Pommeliers Thijs en Charlotte de Witte verzorgt. Ook die van '*Sofie verzint het niet*'?

“Hij zit *niet* in *het* team, maar ik heb wel al meermaals zijn raad gevraagd. Logisch, want hij heeft een enorm goed oog voor *het* visuele aspect van producties als deze. Dat is *het* verschil tussen ons: Ludovic kan zich op basis van woorden inbeelden hoe iets eruit zal zien, ik ben meer bezig met *het* inhoudelijke. We vullen elkaar dus aan.”

Was jij vroeger *het* vlijtig Liesje van de klas?

“Ja, toch wel. Goed opletten in de klas, altijd met alles in orde, supergoed voorbereid... Wat *niet* betekende dat ik een seut was.”

Dat goed voorbereid zijn: is dat arbeidsethos of onzekerheid?

“Vooral arbeidsethos, denk ik. Nu ook weer, ik werk enorm hard aan deze voorstelling, omdat ik mensen laat betalen voor een ticket. Dan kan ik er maar beter voor zorgen dat ze waar voor hun geld krijgen. De kansen die ik krijg wil ik *niet* verkwanselen door half werk af te leveren. *Het* best mogelijke: iets moois om naar te streven.”

Als je altijd naar *het* best mogelijke streeft, wil dat dan zeggen dat je *niet* de makkelijkste bent om mee samen te werken?

“Ik mag graag denken dat ik gegroeid ben, wat dat betreft. Toen ik jonger was, vond ik *het* moeilijker om op een gepaste manier te zeggen wat ik wilde, dan kwam *het* er al eens verkeerd uit. Dat lukt me tegenwoordig veel beter. (*denkt na*) Maar ik blijf wel veeleisend. Zo lang er tijd is om te schaven, zal ik schaven. Als ik weet dat er op een avond nog twee uur tijd is om iets af te werken, zal ik dus *niet* in mijn zetel gaan zitten. Misschien moet ik toch maar eens leren om wat makkelijker te chillen. *Het* is alles of niks bij mij.”

Je staat dagelijks tot aan je knieën in de media. Waar moet *het* naartoe met dat wereldje, denk je?

“Je ziet aan alles dat de media aan *het* transformeren zijn, dat ze onder enorme druk staan. De tijd van de radio zoals we die tot nu toe gekend hebben, is voorbij. Want *het* jonge publiek luistert simpelweg *niet*. Je bereikt de jongeren dus *niet* meer met een lineaire programmering. Ik ben er dan ook van overtuigd dat ik over een aantal jaren *het* bericht zal krijgen dat we lineaire programma's als *De wereld van Sofie niet* meer gaan maken.”

Wat komt er in de plaats?

“Podcasts doen *het* goed. Zelfs live podcasts worden druk bijgewoond, kijk maar naar *het* succes van *De volksjury* en *Welcome to the AA*. Vroeger konden we ons *niet* voorstellen dat mensen naar zoiets gingen kijken, maar nu is *het* de normaalste zaak. *Het* landschap is totaal aan *het* veranderen, maar ik sta daar *niet* huiverachtig tegenover. *Het* enige waar ik me zorgen om maak, is dat waarheid *niet* meer belangrijk is in de media. Jongeren laten zich verleiden door diegenen die *het* beste filmpje hebben, maar hechten geen belang aan neutrale observatie. Ze luisteren liever naar iemand met een extreem standpunt dan naar iemand die gewoon de feiten vertelt. Een gevaarlijke evolutie.”

Hoe behoed je je twaalfjarige zoon daarvoor?

“Door tot in den treure te blijven zeggen: 'Ge weet dat dat *niet* waar is, ge weet dat *het* internet vol onzin staat...' Maar ik kan *het* simpelweg *niet* tegenhouden, want Gust is al meerdere keren komen aandraven met totaal van de pot gerukte weetjes die hij op *het* internet had gevonden.”

Luistert hij naar jouw waarschuwingen?

“Hij reageert zoals de meeste pubers reageren: 'Jaa-haaa, je hebt dat al honderdduizend keer gezegd.' (*lacht*)”

Hoe is *het* om 41 jaar te zijn?

“Ik dacht dat er veel zou wegvallen op deze leeftijd, maar dat is *niet het* geval. Mijn theatervoorstelling bewijst *het* tegendeel. Ik heb ervaring en daardoor is er minder druk van *het* werk. Ik laat me ook *niet* meer overtuigen om mijn schouders te zetten onder projecten die ik *niet* aanvoel. Toen ik jonger was, gebeurde dat vaker. Eenmalige presentaties op events, bijvoorbeeld: dat doe ik *niet* meer. Enkel nog voor Club Brugge, één keer per jaar, omdat ik ook supporter ben van blauw-zwart. (*lacht*)”

Wat waren de voorbije 41 jaar de keerpunten in jouw leven?

“De beslissing om Drama te gaan studeren was er zeker een. Ik was zo'n verlegen West-Vlaams meisje dat geenszins verbaal was, dus de kans dat ik ooit *het* hoge woord zou voeren voor een publiek leek nihil. Ik ben als een totaal ander mens uit die opleiding gekomen. Had ik *niet* Drama gestudeerd, dan was ik waarschijnlijk bibliothecaresse geworden, of zo.”

Dat moet dan toch een aanpassing geweest zijn toen dat verlegen West-Vlaams meisje uit de anonimiteit stapte.

“Bekend zijn: *het* hoort bij de job, maar ik heb me daar nooit goed bij gevoeld. *Het* boeit me ook helemaal *niet*, maar *het* is noodzakelijk om ermee bezig te zijn, want dat zorgt voor kansen. Ik moet mijn bekendheid dus gebruiken en inzetten, maar anderzijds denk ik vaak: 'Moet *het* nu wéér over mij gaan?' Ik zou liever hebben dat *het* over de onderwerpen in mijn radioprogramma gaat, over mijn verhalen, maar *niet* over mijn persoon. Dus, die bekendheid was misschien ook wel een keerpunt in mijn leven. En *het* krijgen van een kind natuurlijk, noem *het* gerust een shock.”

Een positieve of negatieve shock?

“Dubbel. Voordat we kinderen kregen, leefden we er op los. We deden maar op, op *het* moment dat wij er goesting in hadden. Maar plots kwam er een derde bij en die bepaalde álles. Ik had *het* moeilijk om mijn vrijheid af te geven. De eerste twee jaar van zijn leven heeft Gust elke kinderziekte gekregen die er bestaat. *Het* was voortdurend van koorts, snot, valse kroep... Met veel slapeloze nachten tot gevolg. Door de vermoeidheid en de

praktische besognes stapelden de conflicten zich thuis op, want twee jaar lang moest iemand van ons twee thuis blijven van 't werk. Of er moest speciale opvang worden gezocht. Wij waren allebei kapot.”

Hoe zijn jullie eruit geraakt?

“Toen we naar *het* platteland in de omgeving van Mechelen verhuisden, veranderde alles. Waarschijnlijk deels door de rust en ook omdat alle kinderziektes achter de rug waren. Maar versta me *niet* verkeerd: een kind hebben, is fantastisch. Alleen was bij ons de start wat moeilijk.”

Je noemde Ludovic zonet 'mijn lief'. Zit er ooit nog een huwelijk aan te komen?

“Ik heb niks tegen *het* huwelijk, maar ik heb er ook niks mee. We hebben een kind, ik denk dat dat de sterkste band is die je kan hebben. Misschien geven we ooit nog wel eens een feest, maar die huwelijksplechtigheid hoeft *niet* voor mij. En die witte jurk ook *niet*. (*lacht*) Voor mij mag *het* allemaal blijven zoals *het* nu is. Ook op professioneel vlak. Als *het* me gegund is, wil ik nog lang radio blijven maken. En die voorstellingen, natuurlijk.”

Dan is de volgende stap toch acteren, want daar ben je tenslotte voor opgeleid.

“Dat is ook wat mijn regisseur zei: 'Acteren is *het* volgende, want jij bent een speler.' Ik weet *het* eerlijk gezegd *niet*. Zou ik dat kunnen, anderhalf uur in de huid kruipen van een personage? Wie weet komt *het* er ooit eens van, maar nu focus ik me op mijn voorstellingen. Andere dromen zijn voor later.”

'Sofie verzint het niet': De Kimpel Bilzen (23/1), CC Maasmechelen (19/3), Palette Pelt (2/4), C-mine Genk (3/4).
Tickets: www.sofielemaire.be

De goesting van *Sofie Lemaire*

Wat zou je graag terugvinden? “Mijn jeugdige onbevangenheid. Ik zit elke dag tot over mijn oren in de actualiteit en dat zorgt er misschien wel voor dat weinig me nog kan verbazen.”

Wat maakt jou boos? “Onrechtvaardigheid. Helaas is er daar geen gebrek aan. En hufters in *het* verkeer maken me ook enorm boos.”

Waar krijg je energie van? “Van een dag niks doen, denk ik. Badje pakken, smartphone uit ... Maar dat zal voor volgend jaar zijn, vrees ik.”

3 tips van *Sofie Lemaire*

Muziek 'Berghain' van Rosalía, Björk en Yves Tumor: “Ik heb gisteren misschien wel honderd keer naar dit geweldig nummer geluisterd. Magistraal! Lang geleden dat ik nog zo gepakt werd door een song.” Podcast 'Wisecrack': “*Het* verhaal van de stand-upcomedian Edd Hedges, die terugkeert naar zijn geboorteplaats voor een benefietoptreden. Wat begint als een hartverwarmend welkom, verandert in een huiveringwekkend waargebeurd misdaadverhaal. Geweldige mengeling van comedy en crime.” Boek 'The swan king' van Christopher McIntosh: “Een boek over Ludwig II van Beieren, die leefde in de negentiende eeuw.”